

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/47/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5622010147
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatká
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5622010147.2

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Eriky Bebčákovej a Mgr. Anny Mihálikovej, prejednal na verejnom zasadnutí konanom dňa 14. septembra 2022 odvolanie obžalovaného T. N. proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš, sp. zn. 2T/32/2022 zo dňa 30.6.2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného T. N. z a m i e t a , lebo nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom, sp.zn. 2T/32/2022 zo dňa 30.6.2022 uznal obžalovaného T. N. vinným v bode 1) z prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2) z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

1) dňa 21.1.2022 v čase asi o 18.25 hod. na X. poschodí na chodbe pred bytom č. XXX v budove na ulici N. XX, Q. K., kde sa nachádzajú nájomné byty zamestnancov NsP Liptovský Mikuláš, pod vplyvom alkoholu vulgárne nadával X. J., nar. X.X.XXXX, trvale bytom T., I. V. XXX/XX, dožadoval sa svojich vecí a keď mu uviedla, nech si po ne príde na druhý deň, keď bude triezvy, dvakrát kopol do vstupných dverí bytu č. XXX, následne začal vulgárne nadávať X. F., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Q. I. XX, okres Q. K., prechodne bytom N. XX, Q. K. a počas toho zodvihol nad ňu zovretú päšť, strhol z jej hlavy čiapku, na čo ho koplá, následne ju otvorenou dlaňou udrel do ľavej časti tváre cez ľavé ucho, v dôsledku čoho ju odhodilo do steny a spadla na zem, čím jej spôsobil pohmoždenie mäkkých častí ľavého ucha, pohmoždenie mäkkých častí v záhlavovej oblasti hlavy a natiahnutie šlachovo - väzivového aparátu krčnej časti chrbtice s dobou obmedzenia obvyklého spôsobu života v trvaní 10 dní a keď na miesto prišla aj T. F., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom Q. I. XX, okres Q. K., prechodne bytom N. XX, Q. K., dcéra X. F., došlo medzi nimi k slovnej roztržke, na čo ju chytil oboma rukami za bundu v oblasti hrudníka, ťahal ju po chodbe približne 4 metre a následne ju prirazil o stenu, kde spadla na poukladanú dlažbu, pričom jej po celý čas vulgárne nadával,

2) dňa 21.1.2022 v čase asi o 22.30 hod. v priestore obývacej izby bytu č. X nachádzajúceho sa v priestoroch Základnej školy v obci C., C. XXX, okres Q. K., pod vplyvom alkoholu vulgárne nadával svojej matke C. N., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom C., C. XXX, okres Q. K., pristúpil k nej, oboma rukami ju sotil, v dôsledku čoho sa udrela hlavou o skrinku, následne ju chytil za vlasy a stiahol na zem, pričom sa jej vyhrážal slovami „zabijem ťa“, keď sa postavila a utekala z bytu von, zabuchla za sebou bytové dvere, ktoré kopancami rozkopál, čím u nej vzbudil dôvodnú obavu, že svoje vyhrážanie uskutoční.

Za spáchanie tejto trestnej činnosti súd obžalovanému uložil podľa § 360 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 4 Tr. zák., § 37 písm. h), m) Tr. zák., § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 (dvadsať) mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia. Podľa § 288 ods. 1 Tr. por.

súd poškodenú X. F., nar. XX.X.XXXX v Q. K., trvale bytom Q. I. XX, okres Q. K., s nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný T. N. prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 12.7.2022, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 13.7.2022. Odvolanie smeruje proti všetkým výrokom rozsudku, ako aj proti konaniu, ktoré vyhláseniu rozsudku predchádzalo. Odvolanie obžalovaný zdôvodňuje s poukazom na nasledovné:

Ku skutku pod bodom 2/ (nedorozumenie medzi obžalovaným a jeho matkou C. N.) došlo bez prítomnosti iných osôb a neexistuje dôkaz o priebehu tohto nedorozumenia, napr. obrazovo - zvukový záznam. Obžalovaný od začiatku trestného konania vypovedá, že slová „zabijem ťa“ patrili na mieste prítomnému psovi, ktorý mu útočil na nohu a nie matke C. N., ktorá tohto psa považuje za svojho miláčika.

C. N. vypovedala na hlavnom pojednávaní dňa 18.5.2022, kde opakovane vyhlásila, že slová „zabijem ťa“ patrili na mieste prítomnému psovi a nie jej. Tiež sa vyjadrila, že túto skutočnosť povedala aj policajtom ešte pred jej výsluchom dňa 22.1.2022. Obhajoba navrhovala okrem iného vypočuť aj tohto policajta. Tento návrh obhajoby súd zamietol.

V obžalobe sa nenavrhuje ako dôkaz pred súdom prehrať obrazovo - zvukový záznam z výsluchu C. N. z prípravného konania. Počas hlavného pojednávania nebol zo strany obžaloby nikdy predložený návrh na takéto vykonanie dôkazu. Na hlavnom pojednávaní dňa 15.6.2022 súd vykonal dôkaz prehratím obrazovo - zvukového záznamu výpovede C. N., hoci obhajoba takýto dôkaz namieta, lebo o takomto dôkaze dovtedy ani nemala vedomosť a nemala ani možnosť sa s ním oboznámiť napr. počas preštudovania vyšetrovacieho spisu na záver prípravného konania, preto tento dôkaz považuje za nelegálny. Zjavne CD nosič s takým obrazovo - zvukovým záznamom nebol súčasťou vyšetrovacieho spisu pri preštudovaní. Doteraz obhajoba nemala možnosť preskúmať, či tento obrazovo - zvukový záznam je z prípravného konania alebo z predprípravného konania v čase pred vznesením obvinenia obžalovanému.

Zdôrazňuje, že obžalovaný je vo väzbe, v ktorej sú jeho kontakty voči vonkajšiemu svetu kontrolované, teda obžalovaný reálne nemal možnosť vplývať na C. N., aby zmenila svoju výpoveď z prípravného konania. Keďže prehratím obrazovo - zvukového záznamu C. N. na hlavnom pojednávaní dňa 15.6.2022 sudca bol natoľko iniciatívny a nie nezaujatý (pasivita strany obžaloby), aby hľadal dôkazy na odsúdenie obžalovaného, pre pomer sudcu k veci (lebo už de facto plnil úlohu obžaloby), vzniesli námietku jeho zaujatosti v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por., lebo došlo k porušeniu zásady na obhajobu, k porušeniu zásady na rovnosť zbraní a k porušeniu zásady kontradiktórnosti hlavného pojednávania. Zamietnutie námietky zaujatosti s poukazom na § 32 ods. 6 Tr. por., že sa jedná iba o procesný postup súdu a neustále prerušovanie obhajcu sudcom pri odôvodňovaní námietky zaujatosti považuje za závažný postup v porušení zásady na obhajobu. Dôsledkom zamietnutia takejto námietky bolo pokračovanie v hlavnom pojednávaní, boli zamietnuté všetky návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania a vydanie odsudzujúceho rozsudku.

Súd sa vo verbálnom odôvodnení rozsudku vyjadril, že sa priklonil k variante, že skutok sa stal tak, ako je opísaný v obžalobe. Neprihliadal na vyjadrenie C. N., ktorá sa pred súdom vyjadrila, že si uvedomila, že slová týkajúce sa nebezpečného vyhrážania patrili psovi a nie jej, hoci C. N. na hlavnom pojednávaní vypovedala pod prisahou.

Pokiaľ skutkový stav pripúšťa dve prakticky reálne varianty, potom sa musí postupovať v zmysle zásady in dubio pro reo. Potom v prípade varianty, že obžalovaný sa C. N. nevyhrážal, súd musí obžalovaného oslobodiť spod obžaloby, resp. postúpiť vec na priestupkové konanie pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu.

Ku skutku pod bodom 2) (nedorozumenie medzi obžalovaným, X. F. a X. J. pred jej bytom) došlo bez prítomnosti iných osôb a neexistuje dôkaz o priebehu tohto nedorozumenia, napr. obrazovo - zvukový záznam. Obžalovaný od začiatku trestného konania vypovedá, že X. F. neublížil na zdraví.

Z ublíženia na zdraví X. F. obžalovaného usvedčuje svedkyňa poškodená X. F. a svedkyňa poškodená X. J.. Pokiaľ by sa predmetný skutok mal stať tak, ako to popisujú X. F. a X. J. s fackou cez pol ľavého ucha a líca s odhodením X. F. na stenu do určitej vzdialenosti, potom by takýto atak musel zanechať na tele X. F. výrazné stopy (napr. roztrhnutú peru, krv, hrču na hlave a pod.). X. F. ihneď išla na lekársku prehliadku, ohliadajúci lekár však objektívne také zranenia nezistil, čomu nasvedčuje aj lekárska správa. Na hlavnom pojednávaní vypovedala svedkyňa T. F., ktorá celkom zjavne odmietala vypovedať pred súdom o predmetnom skutku, hoci to je svedkova zákonná povinnosť, ak nie sú dôvody na odopretie výpovede - čo neboli, a opakovane poukazovala na svoju výpoveď z prípravného konania. Podľa obhajoby takéto správanie sa T. F. mohlo byť účelové, napr. aby neuvádzala iné popisovanie udalostí,

ktoré by mohlo byť v rozpore s inými výpovedami. Výpoveď T. F. však priniesla dve závažné skutočnosti. T. F. uviedla, že na hlave svojej matky X. F. nahmatala hrču po údere o stenu, čo neuvádzala vo výpovedi v prípravnom konaní a že hneď po skutku išli X. F., T. F. a X. J. vypovedať na políciu, pričom počas všetkých ich výpovedí všetky tieto osoby boli súčasne prítomné a videli a počuli výpovede ostatných. Teda niet pochybností, že následne v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní (s výnimkou X. J.) sa snažili zhodne vypovedať proti obžalovanému. Obhajoba k ich výpovediam na hlavnom pojednávaní sa vyjadrila, že z tohto dôvodu ich všetky výpovede považuje za nelegálne dôkazy, ich konania a výpovede obhajoba považuje za účelové s cieľom odsúdenia obžalovaného.

X. F. sa na hlavnom pojednávaní vyjadrila, že počas dňa v čase, ktorý predchádzal udalosti, mala problémy s krvným tlakom, ktorý si merala. Mala vysoký tlak a uviedla údaj vrchnej hodnoty jej krvného tlaku 180-200, spodnú hodnotu neuviedla. Túto závažnú informáciu sudca nezaznamenal v zápisnici o hlavnom pojednávaní, mala by sa však nachádzať na zvukovom zázname z hlavného pojednávania zo dňa 15.6.2022 a žiadajú, aby túto časť výpovede X. F. odvolací súd prehral. Obhajoba zastáva názor, že vzhľadom k extrémne vysokému krvnému tlaku X. F. počas udalosti je reálne možné, že X. F. sa sama mohla zosunúť na podlahu, že v tomto smere nemuselo dôjsť ku kontaktu obžalovaného s ňou. Na hlavnom pojednávaní bol vypočutý aj znalec MUDr. Tibor Letko, ktorý sa nechcel vyjadriť k problematike vysokého krvného tlaku, hoci ako lekár mal o tom odborné vedomosti. Návrh obhajoby na znalecké skúmanie vysokého krvného tlaku X. F. počas udalosti bolo súdom zamietnuté. X. F. sa na hlavnom pojednávaní vyjadrila, že v okamžiku údajnej facky bola od nich X. J. asi 0,5 metra v podrepe. Toto nezodpovedá popisu udalosti podľa výpovede X. J. z prípravného konania zo dňa 2.3.2022, ktorá uvádza, že J. stála za chrbtom X. J. na tvári X. F. nevidela začerveňanie. Podľa X. J. malo X. F. po facke odhodiť do steny, ktorá mala byť vo vzdialenosti jeden alebo dva metre. To tiež nezodpovedá výpovedi X. F.. X. J. v prípravnom konaní menila výpoveď ohľadne straty vedomia X. F., najprv povedala, že „...myslela som si, či nie je v bezvedomí...“, neskôr uviedla v tej istej výpovedi, že X. F. stratila vedomie „...na tých 10 sekúnd maximálne 15 sekúnd...“. To sú závažné zmeny vo výpovedi X. J..

O nepravdivosti X. J. existujú závažné dôkazy. Vypovedali o tom na hlavnom pojednávaní C. N. a Q. N.. C. N. sa vyjadrila, že v čase, keď X. J. bola vo vzťahu s obžalovaným a bývali u C. N., sa X. J. nevyjadrila, že bola v tom čase vydatá za iného muža a že jej manžel zomrel. Q. N. sa vyjadrila, že X. J. od bývalého manžela ťahala peniaze a klamala, že je tehotná. Obhajoba navrhla zabezpečiť znalecký posudok od znalca psychológa na pravdovravnosť X. J.. Taký návrh bol súdom zamietnutý. Obžalovaný má dôvodné podozrenia ohľadne pravdovravnosti X. J..

Ohľadne PN X. F. poukazuje na to, že táto mala podľa jej zdravotnej dokumentácie predĺženú PN z dôvodu zápalu horných dýchacích ciest, čo však nesúvisí s touto trestnou vecou. Znalec sa nevedel vyjadriť, aký podiel malo toto jej ochorenie na celkovej dĺžke PN.

Zo znaleckého posudku MUDr. Tibora Letka sa nedá jednoznačne vyvodiť, že predmetný skutok sa stal. Znalec poukazuje iba na možnosť, nie na istotu. Pri rozhodovaní o vine obžalovaného nestačí pravdepodobnosť, musí existovať praktická istota. Z dokazovania však toto nevyplývalo.

Pokiaľ skutkový stav pripúšťa dve prakticky reálne varianty, potom sa musí postupovať v zmysle zásady „in dubio pro reo“. Potom v prípade varianty, že obžalovaný X. F. neublížil na zdraví, súd musí obžalovaného oslobodiť spod obžaloby, resp. postúpiť vec na priestupkové konanie pre priestupok proti občianskemu spolunažívaniu.

Súd všetky návrhy obhajoby na doplnenie dokazovania zamietol. Teda, súd bol úplne presvedčený o vine obžalovaného a o tom, že obidva skutky spáchal obžalovaný. Z vyššie uvedených dôvodov však má obhajoba za to, že skutkový stav pripúšťa dve prakticky reálne varianty, potom sa musí postupovať v zmysle zásady „in dubio pro reo“. Poukazuje na judikát (uznesenie NS SR, sp.zn. 6To/11/2018 zo dňa 28.11.2019), podľa ktorého „...Ak zostanú po vyčerpaní všetkých dôkazných prostriedkov pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti dôležitej pre zavinenie, je potrebné s použitím zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obvineného), rozhodnúť v prospech obžalovaného a neuznať ho vinným...“. Obhajoba poukazuje na judikát (uznesenie NS SR, sp.zn. 6To/8/2018 zo dňa 20.2.2019), podľa ktorého „...V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v prospech a nie naopak...“.

Obhajoba poukazuje aj na judikát (R 93/1999), podľa ktorého „... I. Podľa § 2 ods. 12 a § 220 ods. 2 Tr. por. smie súd pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli prebrané na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané...“.

Ďalej obhajoba poukazuje na judikát (uznesenie NS SR, sp.zn. 4To/2/2015 zo dňa 4.7.2017), podľa ktorého „...K porušeniu prezumpcie neviny podľa názoru najvyššieho súdu dôjde vtedy, ak pred zistením viny zákonným spôsobom súd svojim rozhodnutím alebo postojom naznačí, že obvinený je vinný. Môže k tomu dôjsť i v prípade, ak nejde o formálne konštatovanie viny... ale postoj sudcu počas konania dáva

najavo, že obvinený je vinný...Predčasné vyslovenie takéhoto názoru sudcom samotným nevyhnutne poruší spomínanú prezumpciu...“.

Tiež judikát (R 45/2018), podľa ktorého „... Je v rozpore s ustanoveniami §114 ods. 6 a § 115 ods. 6 Tr. por. a zároveň porušením práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, pokiaľ orgány činné v trestnom konaní alebo súd neumožnia obvinenému a jeho obhajcovi oboznámiť sa so všetkými vyhotovenými záznamami telekomunikačnej prevádzky a obrazovo - zvukovými záznamami, týkajúcimi sa konania, ktoré je obvinenému kladené za vinu...“.

Judikát (uznesenie NS SR, sp.zn. 4Tdo/9/2017 zo dňa 14.3.2017), podľa ktorého „... dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné...“.

Obhajoba odkazuje aj na judikát ohľadne povinnosti súdu nahrádzať nečinnosť prokurátora (uznesenie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 3To/40/2018 zo dňa 29.11.2018), podľa ktorého „...Odstraňovanie rozporov vo výpovediach alebo čítanie výpovedí z prípravného konania na hlavnom pojednávaní bez návrhu procesnej strany nie je povinnosťou súdu...“.

Na záver obhajoba poukazuje na slová klasika, že je potrebné radšej desiatich podozrivých oslobodiť, ako jedného nevinného odsúdiť.

Prokurátor sa k dôvodom odvolania obžalovaného vyjadril písomným podaním zo dňa 18.7.2022, doručeným Okresnému súdu Liptovský Mikuláš dňa 19.7.2022, a to nasledovne:

Rozhodnutie súdu považuje za správne a zákonné. Výpovede matky a sestry obžalovaného hodnotí ako účelové v snahe pomôcť obžalovanému. Odvolanie obžalovaného navrhuje zamietnuť ako nedôvodné.

Obžalovaný aj na verejnom zasadnutí konanom pred krajským súdom o jeho odvolaní zotrval na podanom odvolaní. Totožne s obhajcom v rámci konečného návrhu navrhol, aby krajský súd obžalovaného pre obidva skutky oslobodil spod obžaloby. Obhajca obžalovaného na doplnenie k dôvodom písomne podaného odvolania poukázal na veľmi tenkú, jemnú a prelínajúcu sa hranicu medzi trestným činom a priestupkom v prípade konania, ktoré je predmetom skutku nebezpečného vyhrážania. Zároveň dal do pozornosti významnú mieru subjektivismu pri posudzovaní tohto trestného činu, resp. možného posúdenia ako priestupku. Prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Tr. zák. patrí v rámci Trestného zákona medzi trestné činy, kde sa nechráni celospoločenský záujem, ale zasahuje sa do rodinných vzťahov. Prokurátor na konanom verejnom zasadnutí totožne s písomným vyjadrením navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolanie podané obžalovaným T. N. bolo podané oprávnenou osobou, v zákonom určenej lehote, proti výrokom rozsudku, proti ktorým je prípustné, avšak nie je dôvodné.

Odvolací súd plniac si prieskumnú povinnosť potom zistil, že vo vzťahu k skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdených trestných činov (v bode 1/ prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a/ Tr. zák., prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2/ prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c/ Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa ustanovení Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv jednak na objasnenie skutkového stavu veci a jednak práva obžalovaného na obhajobu. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa tak, ako sú uvedené v napadnutom rozsudku, sú správne, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázkach skutkových zistení odkazuje na správne, podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu stotožňuje. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie vo veci v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia, založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, aj v ich súhrne a v konečnom dôsledku dospel k logicky odôvodneným a správnym skutkovým zisteniam.

Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa je tiež zrejmé, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané v súvislosti so žalovaným skutkom, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov. Prvostupňový súd súčasne v odôvodnení napadnutého rozsudku podrobne a jasne vyložil, ako sa vyrovnal s obhajobou obžalovaného T. N. a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení v otázke viny a trestu. Krajský súd sa preto v týchto smeroch stotožňuje s presvedčivým a správne odôvodneným rozsudkom súdu prvého stupňa a v podrobnostiach naň odkazuje. V tejto súvislosti treba dodať, že toto konštatovanie sa v celom rozsahu týka aj odvolacích námietok obžalovaného T. N. v rozsahu, v akom sú dôvody odvolania uvedené vyššie, lebo dôvody odvolania obžalovaného sú v podstate súhrnom jeho obhajoby prezentovanej v celom doterajšom konaní. Obžalovaný T. N. založil odvolanie na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby použitej v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, námietkami obhajcu, tak skutkovými, ako aj právnymi, sa však súd prvého stupňa v napadnutom rozhodnutí v potrebnom rozsahu a podrobne vysporiadal a v podstate nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Nadriadený krajský súd je toho názoru, že napadnutý rozsudok obsahuje všetky zákonom stanovené kritéria z hľadiska jeho formy a obsahu. Rozsudok s jeho odôvodnením je presvedčivý, zrozumiteľný a neponecháva nadriadenému súdu otvorenú žiadnu otázku, ktorú by bolo potrebné riešiť. Krajský súd si osvojuje dôvody napadnutého rozsudku, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje, a považuje za nadbytočné správne závery súdu prvého stupňa vo svojom rozhodnutí opakovať, a to preto, lebo v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého stupňa a nadriadeného súdu tvoria jednotu a v prípade, ak si nadriadený súd osvojuje správnosť záveru napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa, je potom jeho úlohou zamerať sa na riešenie odvolacích námietok obžalovaného a jeho obhajcu.

V širších súvislostiach krajský súd poukazuje na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky (II. US 78/05, III. US 264/08, IV. US 372/08) a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, v zmysle ktorej pri zamietnutí odvolania sa odvolací súd môže obmedziť i na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok vo veci Helle v. Fínsko z 19.12.1997, sťažnosť č. 20772/92, body 59-60). Predpokladom tohto postupu je splnenie podmienky založenej na zistení, že samotné rozhodnutie podriadeného súdu možno pokladať za dostatočne odôvodnené (Boldea v. Romania, rozsudok z 15.2.2017 k sťažnosti č. 19997/02, § 33; Hirvisaari v. Finland, rozsudok z 27.9.2001 k sťažnosti č. 49684/99, § 31, § 33).

Skutočnosť, že obžalovaný T. N. sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže samo osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v odvolacom konaní nemá odpovedať na každú námietku, či argument použitý v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, je potrebné predovšetkým uviesť, že tu obžalovaný T. N. a jeho obhajca rovnako ako v konaní pred súdom prvého stupňa dôsledne využili všetky svoje práva zakotvené v § 34 Tr. por. Obžalovaný sa vyjadril ku skutočnostiam, ktoré sú mu kladené za vinu, namietať a sponchyboval predovšetkým hodnotenie vykonaných dôkazov prvostupňovým súdom, v konaní ktoré predchádzalo vyhláseniu napadnutého rozsudku poukazoval na porušenie zásady kontradiktórnosti pri vykonávaní dokazovania, možnú zaujatosť sudcu a vyjadril sa aj k tým skutočnostiam, ktoré považoval z jeho pohľadu za dôležité a rozhodujúce.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného T. N., odvolací súd považuje za potrebné poukázať na nasledovné:

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu ku skutkovým zisteniam a hodnoteniu dôkazov, odvolací súd prioritne uvádza, že súd prvého stupňa pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k žalovanému skutku dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por. vysvetlil, aké konanie obžalovaného má za preukázané a nedostal sa do situácie, ktorá by odôvodňovala postup v zmysle procesného pravidla in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného).

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva obžalovaného, ak si neosvojí ním navrhovaný spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jeho výkladom všeobecne záväzných predpisov.

Aj keď obžalovaný T. N. počas celého trestného konania popiera spáchanie skutkov, odvolací súd poukazuje na silu dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré preukazujú vinu obžalovaného a na ktoré poukázal súd prvého stupňa v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vykonané dôkazy vytvárajú logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu vzájomne sa dopĺňajúcich a na seba nadväzujúcich priamych a nepriamych dôkazov, ktoré vcelku a spoľahlivo dokazujú, že obžalovaný T. N. spáchal žalované skutky a právne kvalifikované v bode 1) ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák., prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. a v bode 2) ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. Z vykonaných dôkazov možno spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností prijať len jediný záver o tom, že obžalovaný T. N. spáchal žalované skutky v zmysle podanej obžaloby a vylúčiť prijatie iného záveru.

Obžalovaný spáchanie skutku pod bodom 1) a právne kvalifikovaným ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. popiera. Aj v rámci podaného odvolania totožne s jeho obhajobou pred okresným súdom uvádzal, že vyhrážka zabitím nepatrila jeho matke, ale psovi jeho matky. Takúto obhajobu obžalovaného okresný súd správne, s poukazom na výsledky vykonaného dokazovania, vyhodnotil ako nehodnovernú. V tomto smere okresný súd správne poukázal na rozporné výpovede obžalovaného ohľadne použitia vyhrážky zabitím v rámci výpovedí v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní. Obžalovaný je zo spáchania skutku usvedčovaný primárne výpoveďou svedkyne poškodenej jeho matky C. N. z prípravného konania, v rámci ktorej podrobne popísala okolnosti, za ktorých sa jej obžalovaný v dobe skutku vyhrážal zabitím. Pokiaľ svedkyňa poškodená neskôr v rámci výpovede pred súdom na hlavnom pojednávaní už inak vypovedala, že vyhrážky zabitím mali patriť jej psovi, zmenu výpovede ani podľa názoru krajského súdu logicky a hodnoverne nevysvetlila. Ohľadne uvedeného krajský súd poukazuje na to, že svedkyňa poškodená na jednej strane tvrdila, že predmetnú skutočnosť, že vyhrážka zabitím mala patriť jej psovi, si uvedomila až s odstupom času po jej výsluchu pred policajtom v prípravnom konaní, no na druhej strane inak tvrdila, že na toto mala upozorniť už policajta, ktorý ju vypočúval. Verziu svedkyne poškodenej o tom, že vyhrážky zabitím mali patriť jej psovi, vylučuje samotná výpoveď svedkyne poškodenej pred policajtom v prípravnom konaní. Z vyjadrení poškodenej v rámci jej výsluchu pred policajtom v prípravnom konaní je zrejmé, že vyhrážky zabitím boli adresované poškodenej a poškodená v rámci tejto výpovede neuvádzala nič také, že tieto mali patriť jej psovi, resp. že má pochybnosti o tom, komu tieto vyhrážky boli adresované. Okresný súd správne poukázal na to, že ak by svedkyňa poškodená už pred výsluchom bola pred policajtom vyslovila pochybnosti o tom, komu mali vyhrážky zabitím patriť, bola by to uvádzala aj v rámci jej výpovede, z jej výpovede pred policajtom však nič takéto nevyplýva. Súčasne aj popis priebehu skutku svedkyňou poškodenu v prípravnom konaní svedčí nepochybne o tom, že vyhrážky zabitím obžalovaný vyslovil vo vzťahu k poškodenej a nie vo vzťahu k jej psovi. Pokiaľ svedkyňa poškodená na hlavnom pojednávaní vypovedala o konaní obžalovaného v dobe skutku, je tiež evidentné, že priebeh skutku popisovala inak ako v prípravnom konaní, a to účelovo tak, aby uvedené korešpondovalo s jej tvrdením, že vyhrážky zabitím patrili jej psovi. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že obžalovaný a poškodená boli počas väzby obžalovaného v kontakte. Je evidentné, že pokiaľ svedkyňa poškodená ku skutku vypovedala pred policajtom v prípravnom konaní, bolo to krátko po skutku, kedy tu bola evidentná obava poškodenej z obžalovaného a jeho vyhrážok a pod vplyvom tejto obavy vypovedala pravdivo o priebehu skutku a o vyhrážkach zabitím, že ich adresátom bola ona. Neskôr, počas väzby obžalovaného a jeho kontaktov s matkou (poškodenu) tu zjavne prevládol citový vzťah poškodenej ako matky voči obžalovanému jej synovi, pod vplyvom ktorého na hlavnom pojednávaní účelovo zmenila svoju výpoveď v prospech obžalovaného tak, aby mu pomohla vyhnúť sa trestu za spáchanie skutku pod bodom 1). Okresný súd v rámci odôvodnenia odvolania ďalej správne poukázal na ďalšie dôkazy, ktoré podporujú práve usvedčujúcu výpoveď svedkyne poškodenej C. N. a to výpoveď svedkyne Q. N. sestry obžalovaného, u ktorej poškodená vyhľadala pomoc bezprostredne po skutku a uviedla jej, ako sa voči nej obžalovaný pred tým v dobe skutku správal, ako aj z výpovede svedka K., ktorý ako príslušník PZ bol vyslaný na miesto skutku bezprostredne po jeho spáchaní, komunikoval s poškodenu a bol aj svedkom správania

obžalovaného voči poškodenej krátko po skutku, o čom vypovedal v podstatných bodoch zhodne na hlavnom pojednávaní, ako aj v prípravnom konaní. Svedkyňa Q. N. tiež na hlavnom pojednávaní čiastočne zmenila výpoveď oproti prípravnému konaniu v prospech obžalovaného. Okresný súd správne zmenu výpovede vyhodnotil ako účelovú, v snahe totožne s matkou napomôcť obžalovanému ako bratovi vyhnúť sa trestu. Svedkyňa pri výsluchu v prípravnom konaní podrobne vypovedala k tomu, za akých okolností k nej domov poškodená (matka) pribehla a čo jej uvádzala. Z takejto podrobnej výpovede svedkyne je zrejmé, že svedkyňa tieto udalosti reálne prežila a jej výpoveď z prípravného konania v podstatných bodoch korešponduje s výpoveďou svedkyne poškodenej C. N. z prípravného konania, ktorými obžalovaného usvedčujú zo spáchania skutku pod bodom 1). V ostatnom krajský súd v podrobnostiach odkazuje na podrobné, erudované a správne zdôvodnenie napadnutého rozsudku na str. 17 až 19. V súlade s výsledkami vykonaného dokazovania okresný súd tiež správne upravil čas spáchania skutku oproti obžalobe, pri zachovaní totožnosti skutku, s odkazom na dôvody uvedené na str. 20 odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorou argumentáciou sa stotožňuje aj krajský súd.

Po tom, ako okresný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam ohľadne skutku pod bodom 2), následne protiprávne konanie obžalovaného správne právne kvalifikoval ako prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. s použitím § 139 ods. 1 písm. c) Tr. zák. spáchaný v priamom úmysle. Na základe vykonaného dokazovania okresný súd potom správne uzatvoril, že obžalovaný sa inému (svojej matke ako chránenej blízkej osobe) vyhrážal smrťou takým spôsobom, že to mohlo vzbudiť dôvodnú obavu. Uvedená dôvodná obava vyplýva zo samotného správania obžalovaného voči poškodenej počas skutku, keď obžalovaný sa poškodenej nielen vyhrážal zabitím, ale na túto aj fyzicky zaútočil, bol agresívny, nemožno opomenúť ani vplyv alkoholu na jeho osobu, v dôsledku správania obžalovaného bola poškodená nútená doslova ujsť z bytu, útočisko hľadala a našla u svojej dcéry, ktorá býva v rovnakom dome a z obavy bola hneď privolaná hliadka polície, pričom prvky agresivity v správaní obžalovaného boli evidentné aj počas prítomnosti zasahujúcej policajnej hliadky. Pokiaľ ide o takúto vyššie uvedenú právnu kvalifikáciu protiprávneho konania obžalovaného, tu krajský súd v podrobnostiach odkazuje na zdôvodnenie napadnutého rozsudku okresným súdom na str. 19.

Krajský súd sa nestotožňuje s odvolacou námietkou obhajoby, že tu neexistuje žiadny zvukovo obrazový záznam ohľadne priebehu skutku a teda skutok nie je spoľahlivo preukázaný, a preto má byť obžalovaný spod obžaloby oslobodený. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že nie z každého skutku existuje zvukovo obrazový záznam, ktorý by presne dokumentoval jeho priebeh. Len samotná neexistencia takéhoto zvukovo obrazového záznamu však rozhodne nie je prekážkou pre uznanie viny obžalovaného. V tejto súvislosti krajský súd uvádza, že pri väčšine spáchaných trestných činov neexistuje zvukovo obrazový záznam zachytávajúci ich priebeh a i napriek tomu boli ich páchatelia uznaní vinnými. Podstata tohto naznačeného problému spočíva v tom, či tu existuje dostatok iných dôkazov, spoľahlivo a bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukazujúcich vinu obžalovaného. Aj v tomto konkrétnom prejednávacom prípade je krajský súd totožne s okresným súdom toho názoru, že tu existuje dostatočná suma dôkazov, na ktoré okresný súd podrobne poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, ako aj krajský súd vyššie, ktoré bez akýchkoľvek vážnejších pochybností preukazujú vinu obžalovaného ohľadne skutku pod bodom 2). Okresný súd ďalej správne zistil aj motív takéhoto protiprávneho konania obžalovaného, ako sa k tomuto podrobnejšie vyjadril na str. 19 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Krajský súd sa nestotožňuje ani s odvolacou námietkou obžalovaného ohľadne vážneho porušenia zásady kontradiktórnosti konania, keď samosudca okresného súdu na hlavnom pojednávaní prehral zvukovo obrazový záznam z výsluchu svedkyne poškodenej C. N. z prípravného konania, keď poškodená svojou výpoveďou usvedčovala obžalovaného zo spáchania skutku pod bodom 2), hoci tu nebol daný návrh na vykonanie takéhoto dôkazu. Tu sa nejednalo o aktívne vyhľadávanie dôkazov samosudcom v neprospech obžalovaného. Predmetný dôkaz bol súčasťou spisového materiálu (ohľadne uvedeného krajský súd odkazuje na vyjadrenie prokurátora a vyšetrovateľa na výzvu krajského súdu zo dňa 5.9.2022 a 6.9.2022, ktoré je založené v spise na č.l. 322-323 a bolo oboznámené na konanom verejnom zasadnutí o odvolaní obžalovaného). Za podstatné považuje krajský súd uviesť, že tu sa jednalo o prehratie zvukovo obrazového záznamu z výpovede svedkyne poškodenej za situácie, keď aj tak samotná výpoveď svedkyne poškodenej z prípravného konania, resp. jej podstatné časti boli na návrh na hlavnom pojednávaní prečítané z dôvodu rozporov vo výpovediach poškodenej na hlavnom pojednávaní a v prípravnom konaní, pričom na osobnom výsluchu svedkyne poškodenej na hlavnom pojednávaní mali záujem tak strana obžaloby, ako aj obhajoby. Ani krajský súd nemá pochybnosti o tom, že predmetný zvukovo obrazový záznam je vyhotovený z výpovede svedkyne poškodenej z prípravného

konania zo dňa 22.1.2022, nakoľko po oboznámení sa s týmto záznamom je nespochybniteľné, že tento korešponduje s písomne zaznamenanou výpoveďou svedkyne poškodenej z prípravného konania zo dňa 22.1.2022. Krajský súd na tomto mieste považuje za potrebné na okraj poznamenať, že ak by sme aj pripustili tvrdenie obhajoby (čo však spoľahlivo preukázané nebolo), že predmetný zvukovo obrazový záznam nebol súčasťou spisového materiálu v čase záverečného preštudovania spisu po ukončení vyšetrovania, nepochybne tento dôkaz bol oboznámený za prítomnosti obhajoby na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom, a to pred rozhodnutím okresného súdu, teda obhajoba mala možnosť s týmto dôkazom sa nielen oboznámiť, ale k tomu sa aj vyjadriť.

Obhajoba v rámci odvolania poukazuje tiež na zaujatosť sudcu, ktorú aj namietali ešte v konaní pred okresným súdom. V tejto súvislosti krajský súd z obsahu spisu zistil, že obžalovaný námietku zaujatosti založil na tom, že samosudca Mgr. Juraj Lukáč napriek tomu, že to nenavrhol obhajoba a ani obžaloba, na hlavnom pojednávaní prehral zvukovo obrazový záznam z výsluchu svedkyne poškodenej C. N. z prípravného konania, čo podľa názoru obhajoby predstavuje porušenie zásady kontradiktórnosti konania. Súčasne dňa 22.6.2022 sudca zamietol žiadosť obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu, sudca v rámci verbálneho odôvodnenia rozhodnutia poukázal na materiálne a formálne podmienky väzby, s čím sa obhajoba nestotožňuje a takéto rozhodnutie vo svojich dôsledkoch znamená, že de facto je súd rozhodnutý, ako túto vec rozhodne. Vzhľadom na obsah námietky zaujatosti krajský súd zastáva názor, že o takejto námietke zaujatosti správne okresný súd nekonal s poukazom na § 32 ods. 6 Tr. por., nakoľko sa namietal procesný postup súdu a jednalo sa o námietku, ktorá bola založená na iných dôvodoch ako na dôvodoch podľa § 31 Tr. por. Ako už bolo vyššie uvedené, krajský súd vyššie podrobne zdôvodnil, prečo podľa jeho názoru prehratím zvukovo obrazového záznamu na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom z iniciatívy samosudcu nedošlo k žiadnemu zásadnejšiemu porušeniu zásady kontradiktórnosti. Zároveň pokiaľ samosudca v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu sa vyjadroval aj k v tom čase existujúcej dôkaznej situácii, túto musel hodnotiť z pohľadu skúmania existencie dôvodnosti podozrenia obžalovaného zo spáchania žalovanej trestnej činnosti. V konaní a postupe samosudcu okresného súdu, a to v priebehu celého konania pred okresným súdom krajský súd nevzhladol dôvod, pre ktorý by mal vysloviť vážne pochybnosti o nezaujatosti samosudcu Mgr. Juraja Lukáča.

Okresný súd sa nedostal do stavu dôkaznej núdze, a teda nie je dôvod na použitie zásady in dubio pro reo (v pochybnostiach v prospech obžalovaného) ani ohľadne skutku pod bodom 1) a právne kvalifikovaným ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák. Ako na to správne poukázal okresný súd, obžalovaný je zo spáchania tohto skutku usvedčovaný výpoveďou svedkýň poškodených X. F., X. J., T. F., ktoré v podstatných bodoch zhodne popísali konanie obžalovaného v dobe skutku. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že v prípade svedkov určitej udalosti nemožno od svedkov udalosti spravodlivo požadovať, aby totožne vypovedali aj ohľadne menej podstatných momentov určitej popisovanej udalosti, nakoľko nie každý svedok musí vnímať presne rovnaké skutočnosti ako iný svedok, tiež je prirodzené, že svedkovia nemusia postrehnúť a zapamätať si najmä menej významné momenty prežitej udalosti, to, čo jeden svedok považuje za dôležité, iný svedok za dôležité považovať nemusí a tak si to bližšie všimnúť nemusí a ani si to z tohto dôvodu v pamäti neuchová, na vnímanie a zapamätanie si udalosti má tiež vplyv momentálne psychické rozpoloženie svedka, rozrušenie v čase prežívanej udalosti a pod. Každý svedok nemá ani rovnaké pamäťové schopnosti. S určitým časovým odstupom sa zároveň svedok zvyčajne už na prežité udalosti nepamätá tak do podrobností a detailov ako krátko po skutku (na tieto skutočnosti reaguje aj samotný Trestný poriadok v rámci zákonnej úpravy odstraňovania podstatných rozporov medzi neskoršou a skoršou výpoveďou svedka, ako aj zisťovanie dôvodov, pre ktoré k takýmto rozporom došlo). Práve ak by svedkovia určitú udalosť popisovali úplne totožne, a to aj do najmenších detailov, uvedené by mohlo vzbudzovať pochybnosti o vopred naučenej výpovedi svedkov. Pre spontánnu výpoveď svedka (teda vopred nenaučenú) je príznačné, že svedok si nemusí pamätať na udalosť, ku ktorej vypovedá, do najmenších detailov, na určité skutočnosti si prirodzene pamätať nemusí a s určitým časovým odstupom si už nemusí pamätať na určité skutočnosti (najmä menej dôležité), ku ktorým vypovedal v rámci predchádzajúcej výpovede ku skutku v krátkom čase po skutku. Samozrejme je dôležité vyhodnotiť, akými dôvodmi svedok zdôvodňuje, že k určitým skutočnostiam vypovedá odlišne ako v rámci svojej predchádzajúcej výpovede. Vo svetle vyššie uvedeného nie je teda na mieste spochybňovanie výpovedí vyššie menovaných svedkýň poškodených z dôvodu, že s určitým časovým odstupom od skutku si vzhľadom na plynutie času už nepamätali na všetky momenty opisovanej udalosti (najmä na tie menej významné) alebo vypovedali inak ako v rámci svojej predchádzajúcej výpovede.

Z vykonaného dokazovania nevyplývalo nič také, že vyššie uvedené svedkyne by ohľadne skutku pod bodom 1) účelovo klamali. Ich výpovede podporujú aj ďalšie v konaní vykonané dôkazy, a to najmä výpoveď svedka K. K., ktorý bol na mieste prítomný ako privolaný zasahujúci príslušník PZ, znalecký posudok a výpoveď znalca z odboru zdravotníctvo, odvetvie chirurgia MUDr. Tibora Letka, ako aj lekárske správy ohľadne vyšetrenia a ošetrenia poškodenej X. F. krátko po skutku. V tejto súvislosti krajský súd v podrobnostiach odkazuje na erudované, podrobné, vykonané dokazovanie zodpovedajúce zdôvodnenie napadnutého rozsudku na str. 13 - 16, s ktorou argumentáciou sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje a považuje za nadbytočnú argumentáciu okresného súdu v tomto svojom rozhodnutí opakovať, keď rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu tvoria jednotu. Krajský súd tiež totožne s okresným súdom dospel k záveru, že obžalovaný mal nepochybne motív k spáchaniu skutku pod bodom 1), ako na tento správne poukázal a zdôvodnil okresný súd na str. 16 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Krajský súd nemá žiadne vážnejšie pochybnosti o výpovedi svedkyne poškodenej X. J. len s poukazom na spochybňovanie jej osoby obhajobou, keď v rámci rodinných vzťahov mala uvádzať nepravdivé údaje ohľadne jej osobného života (na tomto mieste krajský súd poznamenáva, že uvedené ani nebolo preukázané v tomto trestnom konaní). Pre účely tohto trestného konania je podstatným hodnotenie výpovede menovanej svedkyne týkajúcej sa tohto trestného konania. A tu bolo zistené, že výpoveď svedkyne je v dobrom logickom súlade aj s ostatnými dôkazmi a to s výpoveďou svedkyne poškodenej X. F., svedkyne poškodenej T. F., svedka K. K., so závermi znaleckého posudku a výpoveďou znalca MUDr. Tibora Letka na hlavnom pojednávaní, lekáorskými správami ohľadne zranení poškodenej X. F.. Vzhľadom na uvedené by bolo nadbytočným vykonávať dokazovanie ohľadne toho, či svedkyňa poškodená X. J. uvádzala pravdivé alebo nepravdivé informácie o svojom osobnom živote v rámci rodinných vzťahov.

Ohľadne skutku pod bodom 1) obžalovaný svoju obhajobu primárne založil na tom, že poškodená X. F. mala v deň pred skutkom preukázateľne problémy s vysokým krvným tlakom a nakoľko obžalovaný na ňu žiadnym spôsobom fyzicky nezaútočil tak, ako o tom poškodená vypovedá, zranenia si mohla spôsobiť sama pri páde následkom vysokého krvného tlaku a s ním súvisiacej nevoľnosti. Takáto obhajoba obžalovaného však bola vyvrátená predovšetkým znaleckým posudkom a výpoveďou znalca MUDr. Tibora Letka. Ako vyplynulo z výpovede znalca MUDr. Tibora Letka na hlavnom pojednávaní dňa 15.6.2022, pri kolapsom stave z polohy postavenia dochádza ku kolapsu aj krátkodobému bezvedomiu a k nekoordinovanému pohybu na zem, pri ktorom nastávajú úrazy hlavy a kožného krytu, ale ucho nie je typický orgán, ktorý by sa takýmto mechanizmom zranil. A práve v tomto prípade bolo u poškodenej X. F. identifikované zranenie pohmoždenie mäkkých častí ľavého ucha. Poškodená sa na bolesť ucha sťažovala pri lekárskej vyšetrení krátko po skutku (ako to vyplýva z lekárskej správ založených v spise) a od prvotných lekárskej vyšetrení uvádzala totožný mechanizmus vzniku zranení, ako o tomto vypovedala v tomto trestnom konaní. Samotný znalec konštatoval, že zranenia poškodenej mohli vzniknúť tak, ako poškodená X. F. vypovedala. Z týchto dôvodov ani krajský súd nepovažoval za dôležité pre rozhodnutie v tejto veci zisťovať hodnotu krvného tlaku poškodenej X. F. v inkriminovanom čase a ohľadne uvedeného na verejnom zasadnutí návrh obhajoby na prehratie časti výpovede svedkyne poškodenej X. F. pred okresným súdom postupom podľa 272 ods. 3 Tr. por. ako nadbytočný zamietol.

Krajský súd nemá žiadne vážnejšie pochybnosti o tom, že znalcom určená doba obmedzenia obvyklého spôsobu života u poškodenej X. F., ako aj doba PN 10 dní bola znalcom určená výlučne v súvislosti so zraneniami, ktoré utrpela v dôsledku protiprávneho konania obžalovaného popísaného v bode 1). Ako vyplynulo z výpovede znalca MUDr. Tibora Letka na hlavnom pojednávaní dňa 15.6.2022 a podporne aj z ním vypracovaného znaleckého posudku, znalec mal vedomosť aj o inom ochorení poškodenej a na toto iné ochorenie pri určovaní doby PN a obmedzenia v obvyklom spôsobe života neprihliadal.

Okresný súd sa správne vysporiadal aj s námietkou obhajoby ohľadne súčasnej prítomnosti svedkýň poškodených X. F., T. F. a X. J. pri ich výsluchu, ako to vyplýva z argumentácie súdu v napadnutom rozsudku na str. 16. Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že sa jednalo o vyjadrenia menovaných poškodených v súvislosti s ich oznámením konania obžalovaného pôvodne ako priestupku a uvedené sa netýkalo tohto vedeného trestného konania.

V ostatnom ohľadne spáchania skutku pod bodom 1) obžalovaným krajský súd v podrobnostiach odkazuje na zdôvodnenie napadnutého rozsudku na str. 13-17, s ktorou argumentáciou sa v celom

rozsahu stotožňuje a nakoľko rozhodnutia súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu tvoria jednotu, bolo by nadbytočným znovu opakovať v tomto rozhodnutí odvolacieho súdu argumentáciu okresného súdu z odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Po tom, ako okresný súd dospel k správnym skutkovým zisteniam aj ohľadne skutku pod bodom 1) napadnutého rozsudku, protiprávne konanie obžalovaného správne právne kvalifikoval ako prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. a prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Tr. zák., nakoľko obžalovaný sa slovné a fyzicky na mieste verejnosti prístupnom (na chodbe bytového domu) dopustil výtržnosti tým, že napadol iného a inému úmyselne ublížil na zdraví. Je nepochybné, že pokiaľ znalec u poškodenej X. F. popísal jej obmedzenia v obvyklom spôsobe života po dobu 10 dní, vzhľadom na povahu týchto obmedzení sa jednalo o obmedzenia, ktoré poškodenú vážnym a významným spôsobom obmedzovania v jej obvyklom spôsobe života a to nie iba po krátky čas a utrpené zranenia si vyžiadali lekárske vyšetrenia a ošetrovanie poškodenej, čo je v spise dokumentované aj lekáskymi správami. Ohľadne takejto právnej kvalifikácie skutku pod bodom 1) krajský súd v podrobnostiach ďalej odkazuje na str. 16-17 odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorou sa stotožňuje. Obžalovaný tak konal v priamom úmysle.

Okresný súd ďalej dôsledne reagoval na všetky obhajobou učinené dôkazné návrhy. Pokiaľ odmietol dôkazné návrhy obhajoby, ktoré aj uvádza na str. 20-21 odôvodnenia napadnutého rozsudku, uvedené plne zodpovedá ustanoveniu § 272 ods. 3 Tr. por. a to z podrobne, vyčerpávajúco a správne okresným súdom uvedených dôvodov na str. 20-21 odôvodnenia napadnutého rozsudku, na ktoré krajský súd v podrobnostiach odkazuje, nakoľko s takouto argumentáciou súdu prvého stupňa sa v celom rozsahu stotožňuje.

V súvislosti s odmietnutím dôkazných návrhov obžalovaného, krajský súd považuje za potrebné dať obžalovanému do pozornosti nasledovné : Právo na obhajobu je potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu (§ 34 ods. 4 Tr. por.) a zákonný postup pre reakciu orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť. Za porušenie práva na obhajobu teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por. a zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní a procesne (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obžalovaného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu.

Okresný súd tiež vykonal v potrebnom rozsahu dokazovanie aj ohľadne uloženia trestu obžalovanému. Pri rozhodovaní o uložení druhu a výmery trestu správne aplikoval zásady ukladania trestov uvedené v § 34 Tr. zák. a najmä prihliadol na spôsob spáchania trestných činov, ich následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Okresný súd správne u obžalovaného trest ukladal aplikujúc ustanovenie § 38 ods. 4 Tr. zák. pri správnom zistení prevahy priťažujúcich okolností. Trest obžalovanému zároveň správne ukladal ako trest úhrnný za splnenia zákonných podmienok podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., spravujúc sa trestnom sadzbou trestu odňatia slobody pre trestný čin najprísnejšie trestný podľa § 360 ods. 2 Tr. zák. Okresný súd správne obžalovanému ukladal nepodmienečný trest odňatia slobody, nakoľko na nápravu a prevýchovu obžalovaného je nesporene potrebné pôsobiť výkonom trestu odňatia slobody a to vzhľadom na kriminálnu minulosť obžalovaného a osobitne skutočnosť, že obžalovaný sa trestnej činnosti dopustil krátko po prepustení z predchádzajúceho výkonu trestu odňatia slobody, keď ani predchádzajúce tresty, vrátane výkonu nepodmienečného trestu odňatia slobody, si u neho dostatočne nespĺnili svoj účel a nevedli k jeho náležitej prevýchove a náprave. Z týchto dôvodov u obžalovaného zároveň nebolo na mieste ukladanie trestu odňatia slobody vo výmere na dolnej hranici, ako správne postupoval okresný súd, navyše trest sa mu ukladal za spáchanie viacerých trestných činov. Okresný súd tiež správne obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do Ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia za splnenia zákonných podmienok podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. Takto uložený trest obžalovanému aj krajský súd považuje za objektívny odraz spáchanej trestnej činnosti a ktorý napĺňa kritéria individuálnej a generálnej prevencie a zodpovedá aj naplneniu účelu trestu. V ostatnom v tomto

smere krajský súd v podrobnostiach odkazuje na správne odôvodnenie napadnutého rozsudku na str. 21-22.

Krajský súd zároveň postupoval správne ohľadne rozhodnutia o poškodenou X. F. uplatnenom nároku na náhradu škody z dôvodov, ako tieto uviedol na str. 22 odôvodnenia napadnutého rozsudku.

Záverom krajský súd poznamenáva, že v danom prípade ohľadne obžalovaným spáchaných prečinov tu nebol dôvod na postup podľa § 10 ods. 2 Tr. zák. Osobitne vzhľadom na spôsob vykonania činu (fyzický útok na svoju matku, poškodenú X. F., ktoré mu dohovárali ohľadne jeho nevhodného správania, v prípade skutku pod bodom 2/ verbálny a fyzický útok na viaceré osoby), úmyselné konanie obžalovaného, ním spôsobený následok v podobe ublíženia na zdraví (povaha zranení, obmedzenia v obvyklom spôsobe života) poškodenej X. F., okresným súdom správne konštatované motívy jeho konania, keď obžalovaný sa navyše nešťítal a nemal žiadne zábrany vyhrážať sa zabitím vlastnej matke a túto fyzicky napadnúť, nemožno závažnosť spáchaných prečinov hodnotiť ako nepatrnú.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.